

[Lone Dybkjær]

realiteter i, at forskningsresultater skal føre til eksport, så er den eneste vej, at de personer, som er involveret i både forskningssiden og i eksportsiden, på en eller anden måde har forbindelse med hinanden; ellers er det umuligt at overføre viden fra det ene område til det andet.

Vi snakker meget om, hvordan vi laver alle disse overførsler, hvordan vi også sikrer nogle af de mellemliggende udviklingsfaser, sådan at det kan komme videre over i industrien. Efter min opfattelse er der kun én vej, efter at jeg nu har fulgt debatten her i 15 år og ikke synes, den er nået ret meget ud af stedet, og det er, at der sker personudveksling. Det er det eneste effektive middel til at få resultaterne fra den ene side til den anden. Alt andet, papirer og informationssystemer, og hvad ved jeg, fører efter min opfattelse ikke til et resultat.

I denne sammenhæng vil jeg gerne opfordre ministeren til, at vi virkelig prøver at kigge på den involverede persons side, på, hvad vi kan gøre for at fremme en ordentlig udveksling mellem personer og forhindre, at der er alt for mange kunstige barrierer til, at det kan lade sig gøre med ansættelser det ene og det andet sted. Så tror jeg det måske kan blive en succes. Ellers kan vi risikere, at det bare går som sædvanlig.

Steffensen (KRF):

Indledningsvis skal jeg sige, at jeg har lovet at tage CD med i de betragtninger, jeg her kort vil gøre om dette forslag.

Vi kan tilslutte os ministerens forslag. Vi finder, at en styring af den fremtidige teknologiske udvikling er helt nødvendig. Teknologien bør tjene mennesket og sikre den personlige frihed og ikke gøre mennesket til slave af teknologien. Teknologien må heller ikke ødelægge naturen, og den må ikke ved ubegrænset brug af de ressourcer, vi har, ødelægge forudsætningerne for fremtidigt menneskeliv. Vi kan lige så godt indrømme, at det nemt kan ske, hvis vi ikke sætter nogle rammer.

Derfor er det helt nødvendigt – det er også på høje tid – at vi får et bioteknologisk forsknings- og udviklingsarbejde i gang. Vi mener, at ministerens forslag er et udmærket middel til at komme videre på dette vigtige område.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Tak for endnu en god runde! Og velkommen til de nye i ordførerkredsen, som har levet op til det niveau, vi satte i formiddags.

Også tak for tilslutningen til de større principper i forslaget. Der var tilslutning til, at vi spenderer et beløb af den nævnte størrelse. Der var tilslutning til de mål, der er sat med denne forskning.

Forskellige ordførere har selvfølgelig haft en række bemærkninger. Jeg skal prøve at svare på nogle af dem her, men de fleste bemærkninger vil jeg nu gerne have lov til at svare på skriftligt i udvalget.

Historien bag dette forslag er, at vi var tre ministre, der nedsatte et lille udvalg for halvandet års tid siden. Det førte til den såkaldte Grønspættebog, som udkom for et år siden. Senere kom det socialdemokratiske belutningsforslag, og fru Jytte Hilden har fuldstændig ret i, at der er store lighedspunkter mellem det beslutningsforslag, som hun fremsatte i det tidlige forår, og det, der ligger her. Til gengæld tror jeg, hun gerne vil indrømme, at hun var stærkt inspireret af Grønspættebogen. Sådan har tingene vandret udmærket fra regering til opposition, og det synes jeg er aldeles fortræffeligt.

Fru Jytte Hilden spurgte, hvad vi egentlig ville gøre, hvis der nu kom flere ansøgninger, end der var penge til. Ja, det er vi jo meget vant til i forskningsorganisationerne. Så prioriterer vi, og så må pengene gå til det bedste. Men jeg tror, spørgsmålet var ment på en anden måde: hvis der nu kom virkelig relevante forskningsprojekter, som alle måtte ønske gennemført, og som der ikke var penge til, hvad så? Ja, i den situation må vi jo, som hr. Rahbæk Møller sagde, se på sagen til den tid. Foreløbig starter vi jo med et stort beløb det første år og et endnu større beløb de næste år. Er der ikke penge nok, ja, så må vi se det i sammenhæng med den øvrige forskningspolitik. Det kan jo også være, at de bestående forskningsråd og de stigende bevillinger, som de har, kan løfte nogle af opgaverne inden for dette felt.

Man kunne også stille spørgsmålet: hvad nu, hvis der kommer forslag til projekter, der overstiger de 20 mill. kr., som vi i den indledende fase havde sat som overgrænse? Hvis det skulle ske, mener jeg, vi skal se fleksibelt på denne grænse. Vi har sagt, at vi gerne vil